



Krisztusban Kedves Testvérek!

A mai evangéliumban Urunk elénk tárja a munkanélküliség kiszolgáltatott, reménytelen helyzetét. Egyre égetőbb problémája ez a jelenkori társadalmunknak is. Ez a világméretű nyomorúság különösképpen érinti Európában és elsősorban hazánkban a cigányságot. Ferenc pápánk sürgető felhívása egybecseng Jézus tanításával. Nem mi döntjük el, hogy ki méltó az irgalomra.

A cigányság nyomorúságos helyzetének megoldásában egyházunknak sajátos felelőssége van.

Tényként tapasztaljuk, hogy évszázadok óta velünk élnek. Arányszámuk a lakosság vonatkozásában rohamosan növekszik. A megszületett gyermekek aránya néhány megyében már elérte az 50%-ot.

Tényként tapasztaljuk, hogy a mélyszegénység elsősorban őket érinti. Az utóbbi 25 év alatt vált drámai méretűvé körükben a munkanélküliség, az analfabétizmus, az éhezés, a közbiztonság romlása. Megszűnt a kötelező munkahely, a sorkatonai szolgálat, megjelentek a városi gettók.

Keresztényként szemünk előtt kell tartanunk azt az igazságot, hogy egyikük sem maga választotta meg, hogy cigánynak szülessék. Ahogyan mi sem választottuk meg a családjunkat, személyes adottságainkat.

Keresztényként szemünk előtt kell tartanunk azt az igazságot is, hogy mindannyian emberként születtünk és hordozzuk a Teremtő Isten képét.

Keresztényként valljuk, hogy egyedül Isten Fia választotta meg, hogy hol és milyen körülmények között szülessék. Jézus Krisztus személye és magatartása vezet ahhoz az igazsághoz is, hogy mindnyájan testvérek vagyunk. Ha pedig testvérek vagyunk, akkor Krisztus követőiként felelősek is vagyunk egymásért.

Jézus Krisztus példája adja meg a testvéri szeretet megoldását. Ő testvéreiért, értünk, sorsközösséget vállalva kiüresítve önmagát és a megváltó szeretet mindhalálig való áldozatát hozta meg a kereszten. „Ha Isten így szeretett minket, nekünk is szeretnünk kell egymást.” /1 Ján. 4,8/

Ezeket a legalapvetőbb keresztény igazságokat a jelen társadalmi helyzetben önvizsgálatként újra és újra át kell elmélnünk.

A világban szörnyű dolgok történtek és történnek. Az indiánok lemészárlása, a négerek rabszolgasága Amerikában, a népiirtások, a holokauszt többféle formája, a mai nemzedékben is jelen levő fajgyűlölet, a rasszizmus jelzi azt az embertelenséget, amely a másik ember emberi méltóságát nem tudja elfogadni: a káini tragédiát, a testvériség megtagadását.

Keresztényként roppant nagy a felelősségünk.

Ferenc pápánk szüntelenül szembesít bennünket a szegénység, az ártatlanok nyomorúságával.

„Hogyan marad meg az Isten szeretete abban, aki – bár bőven van neki a világ javaiból, mégis – amikor látja, hogy testvére szükséget szenved, elzárja előle a szívét?” / 1 Ján. 3,17/

Keresztényként nem utalhatjuk át a megoldás felelősségét másra. Keresnünk kell az együttműködés lehetőségeit az állami intézményekkel, jószándékú civil szervezetekkel.

Nem csaphatjuk be magunkat. A cigányság nem maga kereste a nyomorúságát, de saját erejéből nem is tud abból kiemelkedni. A foglalkoztatás, a munkahelyteremtés, az önmagáról való gondoskodás képességének megtanítása, az oktatásban való részesítés mind-mind feltétele annak, hogy önbecsülésük lehessen. Mindezt nekünk kellene megadnunk, nekünk kellene ehhez hozzásegíteni őket.

Az Úristen egymásra bízott bennünket. Tőlünk várja, hogy testvérként tegyünk értük valamit.

Keresztényként nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy a cigányság sajátos kezdetleges vallásossággal keresi az egyházzal való kapcsolatot. Szentnek tartják a keresztséget, a családot, gondoskodnak az öregekről, tisztelik a halottakat, különös gyermeki vonzódással tekintenek a Szűzanyára.

Nem ők tehetnek arról, hogy a vándorló, gyűjtögető életmód, a sajátos cserekereskedelmi viszonyok, a régi mesterségek iránti kereslet mind-mind eltűnt a mai európai civilizációból. Partra vetett halként tengődnek.

Amikor az egyházban keresztény testvérként ismerünk rájuk, csak akkor nevezhetjük magunkat is valóban kereszténynek. A mai európai társadalomban a cigánysággal szemben tanúsított magatartásunk egyfajta kontrolljelzése hitünk mélységének és őszinteségének.

Krisztusban Kedves Testvérek!

Mindnyájan tisztában vagyunk azzal, hogy olyan súlyos kérdésről van szó, amire nem vagyunk felkészülve. Bénítanak az előítéletek, a korszellem önző érzéketlensége, az egyéni fájdalmas csalódások, sérelmek. Tisztában vagyunk azzal, hogy a cigányság nyomorúságát nem a börtönök és az erőszak fogja megoldani. Nekünk kell kitalálni a számukra felkínálható munkahelyeket.

Hálát adunk Istennek, hogy korunkban is vannak nagylelkű papok, szerzetesek, világi testvérek, kik a közvélemény gúnyos megjegyzései ellenére is vállalják a cigány testvérekkel való önzetlen törődés áldozatát. Álljunk bátran melléjük, legyünk munkatársaik!

A Szentlélek Úristen adjon bátorságot, nagylelkűséget, ötletességet, hogy példát és bátorítást adhassunk minden olyan kezdeményezéshez, amely ezt a súlyos ellentmondást, igazságtalanságot segít megszüntetni.

Ne feledjük el Urunk Jézus Krisztus példáját! Sokszor tegyük fel a kérdést, hogy Ő mit tenne ma Magyarországon, Európában a cigányokért? „Noha gazdag volt, értetek szegénnyé lett, hogy szegénysége által meggazdagodjatok.” /2 Kor 8,9/

Amen.

forrás: Magyar Kurír